

Fátyol Zoltán

## arany kutyafej

a vesztes hadvezérről

egy arany kutyafejen írja memoárjait, néha lerajzolja egy-egy halott katona arcát, némelyiké rejtélyes ok miatt kitörölhetetlenül ragadt neuronjaiba, mint legyek a légyapírra, pedig a harctéri halál mindennapos látványa soha nem okozott neki traumát – kérges tenyérnek szerszámnyél, olyan volt számára a vértől gőzölgő csatatér ütközet után. önkéntes száműzetés, néha emigrációt emlegetett helyette kevés meggyőződéssel: utolsó vesztes csatája másnapján nem dönthetett másként. csak az arany kutyafejet vitte magával, egykori hadizsákmány egy ószerestől, aki vesztére levélnyitó aprócska tört kínált megvételre az ellenség hadurának valahol a hosszú háború forгатagában; agresszióknak ítélte, mi több, életére törő vakmerő támadásnak, de nem maradt adós. a kutyafej teteje lapos, talán kandeláber darabja volt, talán asztalka-láb: alkalmas eszköz mindennapi műveleteihez, elférnek rajta tenyérszerű lapjai. egy hadvezérnek kevés a duplikált egó, legalább tripla kell, hozzá látens hiszékenység afelől, hogy a győzelem bravúr vagy lopott holmi, de mindenképp gyanús, még inkább manír, üresjárat csupán két vereség között.

# Arany blézer

A kirakat üvegén váratlanul tűnt fel az arc  
amikor néhány rongyot készült venni magának  
és szembenézett vele Miért is vannak ruháink  
meglepetésében akaratlanul tolult föl benne  
a kérdés amire csak praktikus válaszaink lehetnek  
futott az elsuhanó gondolat után azokon túl semmi  
De az aranyszín könnyű kabátka valami más Erre  
később gondolt csak felidézve kirakat-élményét  
megjelenése nehezen magyarázható és végtére  
nem vitt közelebb a hirtelen támadt kérdés  
megválaszolásához sem Az üvegből vagy mögüle  
talán a felszínéről rátekintő arcon tűnt át és mintha  
maszkjává lett volna aranyló lepelle A következő  
ezredmásodpercben felismerte önmagát  
de az aranyszín textilt nem látta többé

## szótlan esők

szótlan esők járnak és nem  
néznek vissza tününkben mint  
az öregek recsegő ízületeik  
jelzik csak jöttük a csend felé  
közelítve lassan hallgatagok  
szelíd megadással hüppögnek  
csupán a szótlan esőket nézve  
és nem fordulnak hátra sem  
tovatúnve régi esőket idézve  
nagy vizeket sem emlegetnek

elmennek szótlan esőkkel rebbenő  
párak után itt hagyják botjaik  
a görbülő cseresznyehusángot  
testük súlya is rajtamarad nincs  
szükség arra se már nem kell a  
csorba pohár sem és nem jönnek  
vissza szótlan esőkkel magukban  
járnak azok újra és újra kicsapva  
nem tudni régi vizük hozzák-e  
vagy az újat mégis a változatlant